

Dokuz Sensizlik

– Dilaraaksoy · 04 Mart 2026

Slow şarkı dinlemeyecektim bir daha.
Seni böyle sevmeyecektim.
Gelmeyi unutacak,
kendimi sensiz sevmeyi öğrenecektim.
Beceremedim.
Sensizlikle kaybolduğum kendim
saati yine hasrete zorluyor.
Yaralıyım, yâr.
Sen yârdın,
nasıl yara olabildin?
Kadim sırlar dökülüyor.
Sevenlerin firari alışkanlıkları vardır,
birbirlerini unutmaya gebedirler.
Ben ise
her yeni günde
seni kalbimde bir kez daha doğuruyorum.
Bu aşk,
kaç sessiz avazda bin doğum,
bilemezsin sevdiğim.
Bayım,
yanlış olduysa gönlümün
istirham ederim.
Sigaranın külüne basar gibi
merhaba dediğim yarınlara,
cebimde olmayan sigaranın külüyle yürüdüm.
Darbuka ayrılıkları
ritim sever yanımla harcadım.
Dokuz sensizlikle
dokuz sekizlik bir acı çaldım.
Islıklar, alkışlar dolandı.
Üveyin çağrısı dolandı.
Öz'düm.
Özümden yara aldım.
Şimdi beni sevmiyorsan,
kalbinin iyiliğini öğrenen başkalarına

bir damla gözyaşımlı akıttığını söyle.
İyiliğini gözlerinden okuyanlar,
gövdeyi göl,
övgüyü kök sanırlar.
Mart geldi.
Baharın kışa nispeti
beni gönlümün kışından vurdu.
Her dürüst gidiş
kendime kalın ve italik
acabalardan ördüğüm duvarlarımdır.
Sabah,
koynunda unutulmuş,
ve yazarın kaleminde tüketilen
bir horoz artık.

Dilara AKSOY